

ЛИРИКА

Епосътъ е главната областъ на Славейкова. И това се чувствува и въ лириката му: въ голѣмото значение, което има въ нея образътъ, въ честия непрѣкъ изразъ, въ значителната роля на пейзажа.

Лирическата емоция у него е обикновено сподавена, матова; изживява се като тихо настроение, което само въ изключителни моменти минава въ лирически афектъ. Характеренъ фактъ: при израза и на най-буйното чувство почти винаги се намѣсва рефлексията, която го обуздава — загася буйнитѣ му пламъци.

Посочихме, че съ най-високъ строй на мисли и чувства се отличава философската лирика на поета: тамъ откриваме високитѣ полети на неговия духъ, хипнозата на мощната му личностъ. Бихме били, обаче, съвсемъ едностранчиви, ако сждѣхме за поета само по нея: тамъ той не е отразилъ изцѣло себе си. Свѣрхчовѣшкитѣ стремежи изморяватъ напрегнатия му духъ, той чувствува студа на висотитѣ, до които се домогва, и закопнява за онова, отъ което е най-много лишенъ; отъ ласката на интимнитѣ радости. Така се раждатъ най-свиднитѣ му блѣнове за щастие, които разкриватъ интимния му животъ — човѣшкото, не свѣрхчовѣшкото, въ него. И въ тѣхъ той е като че ли съвсемъ другъ: ни следа отъ гордото му величие, — тукъ той е странно тихъ и кроткъ. Вмѣсто повдигнатия дитирамбиченъ тонъ — задушевенъ шепотъ.